

Ajan hermolla

Tri Faith Goldberg, Ebenezer-kodin lääkäri

Ebenezerin ja Israelin ystävä,

Ulrich käy kahdesti vuodessa Saksasta Israelissa Ebenezer-kodin johtokunnan kokouksessa. Hän tulee yleensä pari päivää etuajassa, jotta voi viettää aikaa asukkaiden kanssa, soittaa heille pianoa, olla läsnä ja kannustaa henkilökuntaa. Hänet valittiin kansainväliseen johtokuntaan v. 1986 ja jo ennen sitä hän oli Ebenezerin aktiivinen ystävä ja tukija.

Hän on hiljainen ja vaatimaton mies. Keskustellessani hänen kanssaan työhuoneessani olen vaikuttunut hänen syvästä ja aidosta rakkaudestaan Ebenezeriä, juutalaisia ja Israelia kohtaan.

Ulrich tuli uskoon 15-vuotiaana Billy Grahamin kokouksessa Stuttgartissa. Hän alkoi osallistua metodistiseurakunnan toimintaan mm. auttaen lapsityössä. Koulun jälkeen hän päätti opiskella teologiaa

Ulrich esiintyy asukkaille

ja valmistui papiksi. Hän opiskeli antiikin hepreaa ja kreikkaa jotta voisi lukea Vanhaa ja Uutta Testamenttia alkukielillä. Tutkiessaan Raamattua hänelle tuli yhä selvemmäksi, että Israel on ainutlaatuinen Jumalan valitsema kansa ja erotettu muista kansoista Hänen suunnitelmiaan varten.

Ulrich syntyi v. 1948, aikana, jolloin keskitysleirien kauheudet alkoivat paljastua koko laajuudessaan. Ulrichin isä oli palvellut Saksan armeijassa Ranskassa ja Ukrainassa.

”Minun sukupolveni kasvoi turhautuneena, koska emme saaneet vastauksia kysymyksiimme. ”Miten voi olla, että

vanhempani ja isovanhempani oli saatu huijattua mukaan keskitysleirien kauheuksiin? Entä missä kirkko oli silloin? ”, Ulrich sanoi. ”Nämä kysymykset vaivasivat minua”.

Ollessaan pappina Essenin United -seurakunnassa Ulrich tapasi 80-vuotiaan rouva Kaufmannin, seurakuntansa jäsenen. Hän oli vahva nainen, joka oli auttanut juutalaisia piiloutumaan sodan aikana. Sodan jälkeen hän tunsu syyllisyyttä siitä, mitä Saksan kansa oli tehnyt juutalaisille, mutta myös siitä, mitä hänen mielestään suurin osa kristityistä oli jättänyt tekemättä juutalaisten auttamiseksi. Hän alkoi järjestää seminaareja, joissa koulutettiin seurakuntia Israelin ja Raamatun tuntemiseen. 50-luvulla rouva Kaufmann alkoi vieraila Israelissa ja tutustui paikallisiin kristittyihin. Pian hän toi mukanaan ystäviään, jotta nämä saisivat tuntumaa Israeliin. 70-luvun puolivälissä hänestä tuli yksi Ebenezer-kodin perustajajäsenistä. Hän perusti myös Saksassa toimivan Ebenezerin tukipiirin – Förderkreis. Tämä saksalaisten ystäviemme tukipiiri on tukenut kotiamme rukouksin ja taloudellisesti vuodesta 1977.

Kun rouva Kaufmann jäi eläkkeelle hän pyysi Ulrichia ottamaan vastuun Förderkreisista.

”Se oli päätös, joka muutti elämäni. Mielestäni keskitysleirien jälkeisellä sukupolvellani on paljon hyvitettävää ja olen omistautunut täysin sille. Näen itseni linkkinä kirkon ja juutalaisen kansan välillä ja myös messiaanisten juutalaisten puolestapuhujana, vaikka he eivät ole aina hyväksyneet kirkkoa”, Ulrich sanoo.

Olisin halunnut mielelläni kirjoittaa vielä enemmän keskustelustani Ulrichin kanssa, mutta tila on rajoitettu. Haluan tässä yhteydessä ilmaista kiitollisuutemme Ulrichille ja Förderkreisin jäsenille.

Leipää ja kalaa – hartauskirjoitus

Johnny Khoury, Ebenezer - kodin johtaja

Sanasta ”projekti” on tullut taikasana, tuote, jolla voidaan arvottaa aikaa ja rahaa ja jolla on alku- ja loppupiste.

Tämä kuvaa usein suhtautumistamme toisiimme. Sen vastakohtana on visio, joka perustuu selkeään Jumalalta saatuun kutsumukseen. Sillä on selvä lähtökohta, mutta ei päätepistettä eikä rajoituksia rahan, ajan tai muun suhteen. Emme ole Jumalan projekteja.

Hän tunsimme meidät ennen maailman luomista, kutsui meidät nimeltä ja antoi meille iankaikkisen elämän – lunasti meidät Kristuksen kalliilla verellä - hinnalla, jota ei voi rahassa mitata. Kun ymmärrämme tämän ja sen merkityksen omassa elämässämme, niin näkökulmamme ja tärkeysjärjestyksemme muuttuvat. Palvelemme näkyjen emme projektien Jumalaa. Saamme halun palvella Jumalaa ja innostumme vastaamaan Hänen kutsuunsa ”Kenet minä lähetän? Kuka menee meidän puolestamme?” ”Tässä olen, lähetä minut!” Joissain tapauksissa reaktio voi olla vähemmän innostunut (vrt. Joonas), mutta Jumala sanoo selkeästi: ”Nouse ja mene!”. Ajan mittaan työstä tulee rutiinia ja se voi olla jopa raskasta (kuten moni meistä tietää), mutta saamme voimaa jatkaa kerran saamastamme kutsumuksesta, koska Kristuksen rakkaus velvoittaa (2.Kor. 5:14) – Kristuksen rakkaus, joka vaikuttaa meissä ja meidän kauttamme. Tämä on se liikkeellepaneva voima, joka meitä inspiroi joka päivä.

Yksi suosikkijakeitani Raamatussa on Daavidin antama rohkaisu Salomonille, joka aloitti temppelin rakentamista (1. Aik. 28:20): ”Ryhdy päättäväisesti ja rohkeasti työhön! Älä pelkää äläkä lannistu, sillä Herra Jumala, minun Jumalani, on kanssasi. Hän ei jätä eikä hylkää sinua, vaan auttaa sinua saamaan päätökseen kaikki Herran temppelissä tehtävät työt.”

Näillä sanoilla me rohkaisimme myös asukkaitamme. Ebenezer-koti ei ole ”projektin” loppu, vaan yksi vaihe Jumalan ikuisessa ”visiossa” - työssä Herran huoneen palvelijana.

Haluan tässä yhteydessä kiittää teitä kaikkia, jotka olette tukeneet meitä monin tavoin ja mahdollistaneet tämän vision toteuttamisen asukkaidemme elämässä.

Mitä uutta?

Christie Livingstone, Ebenezer -kodin sihteeri

Antoinette ryntäsi toimistooni paperiarkki kädessään. ”Ota minulle 20 kopiota tästä! Se on kiireellinen!”. Hän antoi minulle paperin sanoen, että se on runo, jonka hän on kirjoittanut. Paperin yläosassa luki ”kiireellinen”. Mikä voi olla niin kiireellistä, mietin ja aloin heti lukea runoa.

Antoinettella on monia lahjoja. Muutettuaan Ebenezeriin hän aloitti kirjoittamisen ystävänsä rohkaisemana. Tämä ystävä on kerännyt hänen kirjoituksiaan vuosien ajan ja julkaissut niitä kirjana. Nyt kirjoitettu runo oli ensimmäinen, jonka hän oli kirjoittanut hepreaksi. Antoinette on hyvin spontaani, ja hän haluaa heti jakaa inspiraationsa.

- *Apuu! En selviä yksin! Tarvitseen apuasi!*
- *Kuka sinä olet?*
- *Minä olen Herra, minä tarvitseen apuasi. Tällä on kiire!*
- *Sinä olet Jumala, taivaan ja maan luoja ja tarvitset apuani?*
- *Kyllä! Minä seison ovellasi ja kolksutan. Avaatko oven?*
Sinä olet elossa, joten sinä voit avata sen.

Nytkin hän antoi kopiot välittömästi asukkaille ja henkilökunnalle. Runo kosketti sosiaalityöntekijää niin paljon, että hän puhui siitä viikon musiikkitunnilla. ”Miten me voimme auttaa Jumalaa?”, kysyi yksi asukas. Jokaisella oli jokin idea siihen. Jumala tekee paljon juuri ihmisten välityksellä. Kun olemme kuuliaisia Hänelle niin Hän voi käyttää meitä tahtonsa toteuttamiseen. Voimme jakaa Hänen rakkauttaan ja auttaa apua tarvitsevia. Tähän johtopäätökseen tulimme kaikki yksimielisesti. Keskustelu loi lämpimän ja rakkaudellisen ilmapiirin, niin että jotkut eivät olisi halunneetkaan vielä palata huoneisiinsa. ”Aika meni niin nopeasti! Eikö me voida jatkaa? Haluan olla täällä!”, sanoi Rachel.